

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce : JUDr. J. S.,
zastoupeného Mgr. Michaelou Velechovskou, advokátkou
sídlem Jakubská 647/2, 110 00 Praha 1
proti
žalovanému: Ministerstvo dopravy, Odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, PO BOX 9, 110 15 Praha
1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2020, čj. 135/2020-160-SPR/6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž Ministerstvo dopravy, Odbor agend řidičů (dále jen „žalovaný“), zamítlo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy,

Odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 2. 2019, čj. MHMP 353671/2019/Vaš, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d), písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit porušením povinností stanovených v § 5 odst. 1 písm. f) a § 24 odst. 2 zákona o silničním provozu, a to z nedbalosti tím, že „dne 7. 9. 2017 kolem 21:50 hod. řídil (...) osobní motorové vozidlo tovární značky (dále jen tov. zn.) [...], registrační značky (dále jen rz) [...] po ulici Fibichova v Praze 3, ve směru jízdy od ulice Ondříčkova k ulici Pospíšilova. V blízkosti domu č. 1425/5 při couvání obrozil řidiče [...], který řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. [...] po ulici Fibichova, ve stejném směru jízdy. Při dopravní nehodě vznikla hmotná škoda prokazatelně na vozidle rz [...]. Dále při šetření dopravní nehody se (...), na výzvu policisty, odmítl podrobit orientační dechové zkoušce ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem a následně na výzvu policisty i odbornému lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu ke zjištění, zda nebyl ovlivněn alkoholem.“ Správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 125c odst. 5 písm. a), odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, za použití § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), trest pokuty ve výši 25.000 Kč a trest zákazu činnosti v délce 12 měsíců, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu. Současně bylo žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku 1.000 Kč na nákladech správního řízení.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v prvním žalobním bodu uvedl, že se přestupku při couvání vozidla a způsobení škody nemohl dopustit, neboť dané vozidlo neřídil. Vozidlo, kterým byl na dané místo dopraven z důvodu své dojednané schůzky, má dlouhodobě pronajato pan K. P., který jej na uvedené místo dovezl. Musel na rohu ulic Ondříčkova a Fibichova přibrzdit vozidlo kvůli chodcům a poté náhle žalobce s panem P. uslyšeli troubení a vystoupili oba z vozidla. Byli tam dva muži, kteří prohlašovali, že do nich vozidlo, z něhož vystoupil žalobce a pan P., nabouralo, avšak dle žalobce se to nestalo, neboť střet nebyl ani technicky možný. Žalobce mluvil na specifikovaném místě s nějakými osobami, avšak nevěděl o tom, že by někdo přivolal Policii ČR. Pan P. s vozidlem odjel a žalobce šel do restaurace v okolí, kde po čtvrt hodině v restauraci byl vyzván policií k výpovědi. Podle žalobce není možná skutková verze správních orgánů, resp. popsána danými dvěma muži. Žalobce nemohl odjet s vozidlem do ulice Pospíšilova, neboť by jel do protisměru, a navíc vozidlo následně nikde nebylo zaparkováno. Podle žalobce tak nebylo prokázáno protiprávní jednání a způsobení škody, tím méně vina žalobce, když řidič vozidla pan P. pokračoval dále v jízdě. Odůvodnění správních orgánů, že spáchání dopravní nehody žalobcem plyne ze dvou svědeckých výpovědí a fotodokumentace, kterou svědci pořídili a ukázali ji policistům, je podle žalobce jen nepodloženým tvrzením, neboť žalobce se sice v daném vozidle nacházel, avšak neřídil jej. Podle žalobce se správní orgány chybně nezajímaly o to, kdo vozidlo registrační značky [...] provozuje a kdo dané vozidlo řídil; správní orgány chybně neprovedly důkaz dotazem na vlastníka daného vozidla – společnost Axel Real, a. s. ke zjištění, kdo vozidlo v inkriminované době řídil, přestože by provedení dotazu elektronicky správní orgány nezatížilo.
3. Žalobce navrhl k tomu jako důkazy výslech svědka pana P. k průběhu dané události, listinou s česným prohlášením pana P., a nájemní smlouvou. Žalobce k navrhované důkazní listině česným prohlášením uvedl, že je správní orgány mohly získat již ve správním řízení, kdyby si vyžádaly vyjádření vlastníka předmětného vozidla.

4. Podle druhého žalobního bodu se správní orgány nezabývaly důvodem, pro který žalobce odmítl podstoupit dechovou zkoušku a lékařské vyšetření, a sice mu nebyl sdělen důvod, proč by tak měl učinit. Žalobce k tomu navíc následně ve správním řízení uváděl, že dané vozidlo neřídil. Žalobce má za to, že není osobou povinnou dle § 20 odst. 2 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek (dále jen „zákon o ochraně zdraví“), která by se měla podrobit orientačnímu nebo odbornému lékařskému vyšetření, neboť dané vozidlo v inkriminovanou dobu neřídil. I pokud by jako povinná osoba byl shledán z jiného zákonného důvodu a bylo by třeba na žalobce z důvodu nepodstoupení vyšetření hledět jako na osobu pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, v žádném případě by to nemohlo být důvodem k uložení pokuty a trestu zákazu činnosti za stíhaný přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
5. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že mu bylo znemožněno seznámit se s obsahem správního spisu a vyjádřit se k němu, jakož i být přítomen výsledku svědků a klást jim otázky. Zpochybňoval závěr žalovaného, že by si znemožnil vlastním obstrukčním jednáním účast při výsledku svědků a seznámení se s poklady rozhodnutí. Žalobce má za to, že jeho omluvy z ústních jednání byly řádné a včasné; v posledních dvou letech byl velmi nemocný a byl opakovaně hospitalizován s fatálním ohrožením života. Uvedl, že od 3. 4. 2018 byl půl roku v pracovní neschopnosti. Hospitalizován byl 3. 4. - 11. 4. 2018 a 22. 4. - 3. 5. 2018 a s ohledem na vážnost jeho zdravotního stavu nemohl správní orgán I. stupně na tuto skutečnost upozornit. K další omluvě z ústního jednání dne 18. 5. 2018 však již správnímu orgánu I. stupně doložil Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, proto byla správnímu orgánu I. stupně skutečnost o dočasné pracovní neschopnosti žalobce známa. Svou omluvu z ústního jednání nařízení na 4. 4. 2018 považuje žalobce za včasnou také proto, že danému termínu předcházely velikonoční svátky, kdy se zdravotní stav žalobce zhoršil, a proto byla omluva žalobce z ústního jednání doručena správnímu orgánu I. stupně až 3. 4. 2018. Žalobce dále argumentoval, že i z posledního termínu stanoveného správním orgánem I. stupně se řádně omluvil dne 8. 2. 2019 faxovou zprávou (*pozn. soudu – žalobce zjevně míní termín pro seznámení se s podklady rozhodnutí*), neboť se nemohl dostavit z důvodu kolize s pracovním jednáním - s dlouhodobě plánovaným školením mimo území hl. m. Prahy. Dále byl žalobce v pracovní neschopnosti od 25. 3. 2019 do podání žaloby dne 19. 2. 2020; hospitalizován byl 27. 3. - 4. 4. 2019. Žalobce uvedl, že v důsledku svého zdravotního stavu absolvoval v lednu 2020 také komplexní lázeňskou péči. Ústní jednání proto podle žalobce mělo být nařízeno na jiný další termín. Pokud správní orgány nepovažovaly žalobcem doložené Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti za dostatečné, měly vyzvat žalobce k doplnění jeho tvrzení, což však neučinily.
6. Na podporu svých tvrzení doložil žalobce kopii Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 17. 4. 2018, vydané společností MUDr. P. Š., s. r. o., dále kopii Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 25. 3. 2019, vydané shodnou společností, dále kopii Propouštěcí zprávy VFN v Praze, kliniky tuberkulózy a respiračních nemocí, o jeho hospitalizaci 3. - 11. 4. 2018, dále kopii Propouštěcí zprávy VFN v Praze, kliniky tuberkulózy a respiračních nemocí, o jeho hospitalizaci 22. 4. - 3. 5. 2018, rovněž kopii Propouštěcí zprávy VFN v Praze, interní kliniky, o jeho hospitalizaci 27. 3. - 4. 4. 2019, a kopii Rozhodnutí o schválení komplexní lázeňské léčebně rehabilitační péče z 7. 11. 2019. Soud k tomu uvádí, že první z listin je součástí správního spisu, zatímco ostatní předložené listiny nebyly předloženy ve správním řízení a jsou nově předloženy až k žalobě.

7. Žalobce ve čtvrtém žalobním bodu namítl nezákonnost, neodůvodněnost a nepřiměřenost uložených trestů. Podle žalobce správní orgány vůbec nezkoumaly následky trestu zákazu činnosti pro výkon povolání žalobce, kdy tento trest znemožňuje řádný výkon jeho povolání, a to navíc v nepřiléhavé míře k popisovaným přestupkům. Podle žalobce se jeví také zaujatý postoj žalovaného vůči žalobci, neboť žalovaný uvedl, že by uložil žalobci i trest vyšší (nebýt zásady zákazu *reformace in peius*) a současně se odvoláním žalobce nezabýval řádně a včas, nýbrž až po roce, kdy vydal ke konci promlčecí doby popsanych přestupků nepřezkoumatelné a nezákonné rozhodnutí.
8. Žalobce v žalobě požadoval zrušit napadené rozhodnutí v plném rozsahu a uložit žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce vznesl námitky shodné s těmi uvedenými v odvolání, proto žalovaný ohledně jejich vypořádání odkázal na napadené rozhodnutí. Podle žalovaného přestřel žalobce v žalobě zcela nově skutečný průběh událostí, kdy ve správním řízení nic takového netvrdil. Žalobce až do podání žaloby neuvedl, že by vozidlo řídil pan P. a rovněž řadu dalších detailů k tomu se vztahujících. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70, podle něhož „*správní orgán není povinen domýšlet všechna myslitelná i nepravděpodobná tvrzení a vypořádat se s nimi v rozhodnutí, pokud sám obviněný využije práva mlčet a neuplatní žádná tvrzení ani důkazy ve svůj prospěch*“. Žalovaný uvedl, že žalobce žádnou z nově tvrzených skutečností nenamítal ve správním řízení, a to v rozporu se zásadami *vigilantibus iura scripta sunt* a *ignorantia iuris non excusat*, proto následky musí nést sám. Nadto je žalobce advokátem, u něhož se předpokládá znalost právních předpisů, proto považuje žalovaný nově uvedené okonosti spáchání přestupku vozidlem jako účelové, neboť kdyby se skutek stal, jak nyní uvádí žalobce, jistě by na svou obranu tyto okolnosti vznesl již v přestupkovém řízení.
10. Žalovaný požadoval žalobu zamítnout a o nákladech řízení rozhodnout tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen “s. ř. s.”). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud projednal věc bez nutnosti nařídít jednání, neboť žalovaný s takovým postupem soudu výslovně souhlasil a žalobce požadoval ústní jednání k výzvě soudu ze dne 25. 1. 2021 pouze v případě, že soud bude vyslýchat svědky, v opačném případě ponechal žalobce projednání věci při jednání na uvážení soudu.
12. Protože soud považoval návrh žalobce na provedení důkazu výsledkem svědka K. P. za nadbytečný, neboť správní spis poskytuje dostatek podkladů, které prokazují skutkový stav bez důvodných pochybností, rozhodl proto v soulad us § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nutnosti nařízení jednání. Navrhované listinné důkazy soud neprovedl z důvodu, že by nemohly ničeho změnit na skutečnosti, že žalobce tyto listiny v průběhu správního řízení nedokládal, ač tak učinit mohl a měl.

13. Soud po posouzení všech žalobních bodů v konfrontaci se skutečnostmi, které vyplynuly z předloženého správního spisu, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
14. Ze správního spisu vyplynulo, že oznámením o zahájení správního řízení ze dne 5. 3. 2018, čj. MHMP 361493/2018/Vaš, bylo se žalobcem zahájeno přestupkové řízení pro podezření ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d), a písm. k) zákona o silničním provozu a žalobce byl současně předvolán k ústnímu jednání na 4. 4. 2018 s tím, že k jednání budou též předvoláni svědci. Žalobce byl v oznámení poučen o svých právech, mimo jiné podle § 36 odst. 1, 2, § 38 odst. 1, 4, a § 59 správního řádu, a dále dle § 80 odst. 4 a § 82 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Oznámení s předvoláním bylo žalobci doručeno 9. 3. 2018.
15. Dne 4. 4. 2018 provedl správní orgán I. stupně ústní jednání bez přítomnosti žalobce. Na jednání konstatoval, že žalobce se omluvil z důvodu dlouhodobé pracovní nepřítomnosti v Praze, a to až dne 3. 4. 2018, proto nebylo možné ostatní předvolané vyrozumět o případném odložení jednání. Při jednání byl vyslechnut poškozený M. T. a svědek L. V. Ve správním spise se nachází omluva žalobce z jednání z důvodu dlouhodobé pracovní nepřítomnosti žalobce v Praze, odeslaná poštou 29. 3. 2018 a elektronicky 3. 4. 2018. Správní orgán I. stupně předvolal následně žalobce znovu na ústní jednání na den 22. 5. 2018 a opětovně jej poučil o jeho právech. Žalobce zaslal dne 18. 5. 2018 svou omluvu z jednání, a to z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti po hospitalizaci; přiložil kopii Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vydané dne 17. 4. 2018 společností MUDr. P. Š., s. r. o., a to se stanovením neschopnosti práce žalobce od 3. 4. 2018. V dané listině je uveden (jediný) termín stanovení kontroly lékaře na 27. 4. 2018. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce znovu na ústní jednání na den 15. 8. 2018 a opětovně jej poučil o právech. Provedl ústní jednání uvedený den bez přítomnosti žalobce s tím, že předvolání bylo doručeno žalobci do datové schránky a nastala fikce doručení, přičemž žalobce se z jednání neomluvil. Následně správní orgán I. stupně dopisem ze dne 28. 8. 2018 poučil žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí v termínu 18. 9. 2018 a vyjádřit se k nim.
16. Žalobce zaslal dne 17. 9. 2018 omluvu ze dne 14. 9. 2018 s tím, že se dne 18. 9. nemůže dostavit z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti, avšak na své účasti při seznámení se s podklady rozhodnutí trvá a žádá proto o stanovení nového termínu. Správní orgán I. stupně jej znovu vyzval k možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, a to v termínu 20. 2. 2019; žalobci byl tento dopis z 25. 1. 2019 doručen do datové schránky 28. 1. 2019. Žalobce se v daný termín nedostavil a ani správnímu orgánu I. stupně nezaslal omluvu z účasti na daném úkonu. Správní orgán I. stupně vydal dne 22. 2. 2019 rozhodnutí čj. MHMP 353671/2019/Vaš, jímž uznal žalobce vinným ze dvou přestupků specifikovaných v bodu 1. rozsudku, za což mu uložil trest pokuty 25.000 Kč a trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců.
17. Žalobce podal blanketní odvolání, které k výzvě správního orgánu I. stupně doplnil podáním z 10. 4. 2019. Žalobce předně brojil proti tomu, že správní orgán I. stupně nenařídil ústní jednání na jiný termín, když z nařízeného ústního jednání na den 4. 4. 2018 se žalobce řádně omluvil. U žalobce nečekaně nastaly jiné oprávněné důvody omluvy, avšak právě z těchto důvodů vážné zdravotní indispozice od 3. 4. 2018 nemohl tuto skutečnost dříve správnímu orgánu I. stupně sdělit. Důvod omluvy žalobce z prvního jednání však byl správnímu orgánu I. stupně znám nejpozději při omluvě žalobce z druhého nařízeného jednání dne 18. 5. 2018, kdy doložil Rozhodnutí o dočasné

pracovní neschopnosti. Nadto termínu 4. 4. 2018 předcházely velikonoční svátky, proto nemůže být žalobci kladeno za vinu, že byla omluva žalobce doručena až 3. 4. 2018. Správní orgán I. stupně mu tak znemožnil být přítomen výsledku svědků. Žalobce dále nesouhlasil dále s tím, že by se bez omluvy nedostavil dne 19. 2. 2019 k seznámení se s podklady rozhodnutí (pozn. soudu: správně má být 20. 2.). Omluvu zaslal faxovou zprávou, kdy důvodem absence byla kolize s pracovním jednáním, když se účastnil dlouhodobě plánového školení mimo území hl. m. Prahy. Daným postupem mu bylo znemožněno seznámit se s obsahem správního spisu a vyjádřit se k němu. Žalobce dále v odvolání zdůraznil, že specifikované vozidlo neřídil a o žádné dopravní nehodě popsané ve skutkové větě neví, proto také nepodstoupil dechovou zkoušku, neboť mu nebylo sděleno policií, proč by tak měl činit. Žalobce namítl, že správní orgán I. stupně porušil zásadu presumpce neviny, pokud ze skutečnosti, že se žalobce nepodrobil vyšetření ohledně ovlivnění alkoholem, dovodil, že v takovém případě je možno na žalobce nahlížet, jako by pod vlivem alkoholu skutečně byl. Žalobce konečně vytkl neprovedení všech důkazů, konkrétně to, že nebyl učiněn dotaz na vlastníka vozidla – společnost Axel Real, a. s., zda žalobce mohl dané vozidlo ve specifikovanou dobu řídit. Ohledně uložených trestů namítl jejich nepřiměřenost; podle žalobce se správní orgán I. stupně nezabýval tím, že žalobci bude v důsledku zákazu činnosti znemožněn řádný výkon povolání, a to v nepřiléhavé míře k vytýkaným přestupkům.

18. Žalobce následně doplnil své odvolání i podáním z 29. 4. 2019, v němž uvedl, že je v posledních dvou letech velmi nemocný a byl opakovaně hospitalizován s fatálním ohrožením života a poté se musel podrobit lázeňské péči. Dále uvedl, že podle svědků odjel s vozidlem do ulice Pospíšilova, avšak to by jel do protisměru, a navíc ani policie následně dané vozidlo nikde zaparkované nenašla. Podle žalobce jsou daní svědci provokatéři. Uvedl, že žalobce dovezl na místo za účelem sjednané schůzky v blízké restauraci jiný řidič, který má dané vozidlo dlouhodobě v pronájmu a následně s ním také odjel. V dané restauraci byl žalobce policií po čtvrt hodině vyzván k výpovědi. Žalobce uvedl, že správní orgán I. stupně se vůbec nezajímal o to, kdo vozidlo provozuje a kdo je řídil.
19. Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 1. 2020, čj. 135/2020-160-SPR/6, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, dle něhož je z důkazů a dalších podkladů ve správním spise prokázáno, že žalobce řídil dané vozidlo a poté místo dopravní nehody opustil, avšak následně byl při jeho výskytu blízko nehody ztotožněn svědky a poté také policií na základě fotografie pořízené svědky. Ohledně řádnosti a včasnosti omluv z ústního jednání citoval žalovaný z rozsudku NSS ze dne 20. 7. 2017, čj. 1 As 114/2017-26, a dospěl k závěru, že již první omluva žalobce z ústního jednání nebyla náležitá, neboť tvrzený důvod dlouhodobé pracovní nepřítomnosti nebyl doložen. Později předložené Rozhodnutí o pracovní neschopnosti bylo vystaveno až 17. 4., nadto tato omluva spočívající v pracovní neschopnosti byla žalobcem zaslána až 18. 5., tedy nikoliv včas. Rovněž tvrzené důvody omluvy uvedené v podání z 14. 9. 2018 nejsou doloženy a nejde tak o řádnou omluvu.
20. Žalovaný uzavřel, že žalobce se sám svým obstrukčním jednáním připravil o možnost přítomnosti u výsledku svědků a seznámení se s obsahem správního spisu; o svých právech byl řádně poučen a navíc jako advokát by si jich měl být vědom. Dle žalovaného postupoval správní orgán I. stupně benevolentně k žalobci, pokud se snažil nařizovat další ústní jednání a opakovaně předvolával žalobce, avšak uvedené nemá vliv na zákonost rozhodnutí ve věci. Ohledně námitky o porušení zásady presumpce neviny poukázal

žalovaný na § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví. Žalovaný posoudil provedení důkazu dotazem na společnost Axel real, a. s. ohledně řidiče vozidla v dané době, jako nadbytečné. K uloženým trestům žalovaný uvedl, že byly uloženy v nejnižší možné míře dle zákona, přičemž s ohledem na negativní okolnosti [počet 8 záznamů v registru řidičů a z toho vyplývající despekt žalobce k pravidlům silničního provozu, přitěžující okolnost dle § 40 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky] by žalovaný uložil i tresty vyšší, avšak porušil by tím zásadu zákazu *reformace in peius*. Jako polehčující okolnost uvedl žalovaný menší frekventovanost dané pozemní komunikace místa nehody (v nočních hodinách) a skutečnost, že nedošlo ke škodě na zdraví. Námitku o ohrožení výkonu povolání v důsledku uložení trestu zázaku činnosti označil žalovaný za vágní a nekonkretizovanou s tím, že ani správní orgán I. stupně se k takové námitce nemohl vyjádřit, neboť ji žalobce v průběhu prvostupňového správního řízení neuvedl.

21. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
22. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.*
23. Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu *[ř]idič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*
24. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
25. Podle § 24 odst. 2 zákona o silničním provozu *[p]ři couvání řidič nesmí ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.*
26. Podle § 124 odst. 12 písm. f) zákona o silničním provozu *[p]ři dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jsou příslušníci Policie ve služebním stejnokroji oprávněni zejména vyzvat řidiče a učitele autoškoly k vyšetření podle zvláštního právního předpisu⁷⁾ ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.*
27. Podle § 125c odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu *[z]a přestupek se uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).*
28. Podle § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu *[z]ákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho roku do dvou let za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h).*
29. Podle § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *[z]a dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*
30. Podle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky *[k] ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*

31. Podle § 59 správního řádu, [s]právní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.
32. Podle § 36 odst. 3 správního řádu [n]estaví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
33. Podle § 37 odst. 1 téhož zákona [p]odání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Podle § 37 odst. 4 správního řádu [p]odání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.
34. Podle § 20 odst. 1 písm a) zákona o ochraně zdraví [o]rientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření je povinna se podrobit osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek.
35. Podle § 21 odst. 1 zákona o ochraně zdraví [v]yzvat osobu podle § 20 odst. 1 ke splnění povinnosti podrobit se orientačnímu vyšetření nebo odbornému lékařskému vyšetření je oprávněn v rámci své působnosti a za podmínek stanovených jinými právními předpisy příslušník Policie České republiky, (...), strážník obecní policie nebo osoba pověřená kontrolou podle jiného právního předpisu. (...).
36. Dříve, než soud přistoupil k samotnému meritornímu posouzení žaloby, reflektoval závěry rozšířeného senátu NSS v usnesení ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, podle kterého „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“
37. V případě zákona o silničním provozu došlo od vydání napadeného rozhodnutí k jeho novelizacím zákony č. 115/2020 Sb., č. 337/2020 Sb., a č. 274/2021 Sb. Uvedené novelizace dle zjištění zdejšího soudu nezasáhly do znění ustanovení § 24 odst. 2, § 5 odst. 1 písm. f), ani ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) a k) zákona o silničním provozu. Rovněž nedošlo těmito novelami ke změně ustanovení upravujících druh a rozmezí trestů, tedy ustanovení § 125c odst. 5 písm. a), odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu. Není zde tedy pozdější právní úprava zákona o silničním provozu, jež by byla pro žalobce příznivější. Zdejší soud dále zjistil, že nedošlo od vydání napadeného rozhodnutí ani k žádné změně zákona o odpovědnosti za přestupky, jež by byla pro žalobce příznivější (novely č. 54/2020 Sb. a č. 325/2020 Sb.).

38. Ohledně žalobcem vznesených žalobních bodů dospěl soud na základě prokázaného skutkového stavu k níže popsaným právním závěrům.
39. Soud se zabýval nejdříve žalobními námitkami, podle nichž vozidlo registrační značky [...] řídil v dané době jiný řidič pan P. a žalobce se nechal na místo dovézt za účelem schůzky v restauraci, dále správní orgány měly učinit dotaz u provozovatele tohoto vozidla ohledně řidiče daného vozidla, dopravní nehoda nebyla ani technicky možná, žalovaný se nezabýval otázkou nenalezení vozidla a okolností jízdy žalobce do protisměru do ulice Pospíšilova (první žalobní bod).
40. Podle žalobce nebyl střet výše uvedených dvou vozidel technicky možný. Jde o námitku novou, jež nezazněla od žalobce ve správním řízení, a nadto o námitku zcela obecnou, z níž není zřejmé, z jakého důvodu považuje žalobce střet vozidel za nemožný, resp. technicky neproveditelný. Soud přesto alespoň ve zkratce uvádí, že z popisu skutku uvedeného v bodu 1. tohoto rozsudku vyplývá, že vozidlo řízené žalobcem jelo po ulici Fibichova v Praze a za ním ve stejném směru jelo vozidlo řízené panem T., přičemž žalobce začal s vozidlem couvat a narazil právě do vozidla za ním, které řídil pan T. Shodně pak uvedené plyne i z celého obsahu správního spisu, zejména z výpovědi svědků a ze situačního plánu místa dopravní nehody ze dne 7. 9. 2017. Není tedy zřejmé, co by mohlo být podle žalobce v daném případě technickou překážkou, pro kterou by takový střet způsobený couváním nebyl v případě vozidla řízeného žalobcem možný. Daná námitka žalobce je tedy nedůvodná.
41. Žalobce dále poukázal na to, že nemohl odjet z místa dopravní nehody vozidlem do ulice Pospíšilova, neboť by jel do protisměru. Soud konstatuje, že námitku shodného obsahu uvedl žalobce v doplnění odvolání. Soud k ní uvádí, že jde o námitku zjevně irelevantní, neboť to, zda žalobce při odjezdu z místa dopravní nehody porušil či neporušil další pravidla silničního provozu, nevypovídá nic o tom, zda žalobce spáchal či nespáchal stíhaný přestupek při předchozím couvání s vozidlem na ulici Fibichova. Irelevantní je námitka i proto, že v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v napadeném rozhodnutí není uveden závěr správních orgánů, že by žalobce vjel do ulice Pospíšilova. Ve skutkové větě přestupku vytýkaného žalobci jako řidiči je „toliko“ popsán směr jízdy po ulici Fibichova, v němž se pohybovalo vozidlo žalobce a vozidlo pana T. před střetem, a to za pomoci označení dvou příčných ulic k ulici Fibichova, a sice ulice Pospíšilova a Ondříčkova, mezi nimiž ke střetu došlo.
42. Nedůvodná je dále námitka žalobce, podle níž správní orgány postupovaly vadně, neboť neučinily dotaz na provozovatele vozidla registrační značky [...] (společnost Axel Real, a. s.) za účelem zjištění, kdo dané vozidlo v inkriminované době řídil. Podle názoru soudu žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud takovému důkaznímu návrhu nevyhověl, naopak jej shledal jako nadbytečný, neboť považoval za jednoznačně prokázáno, že řidičem daného vozidla byl žalobce. Soud k tomu doplňuje, že podle obsahu správního spisu policie činila dotaz na jí zjištěného provozovatele vozidla registrační značky [...], tedy na společnost Axel Real, a. s., již dne 12. 9. 2017 (výzvou z 8. 9. 2017). Provozovatel vozidla byl tedy správními orgány zjišťován a byl policistům i správním orgánům znám. Dopisem z 27. 9. 2017 právní zástupkyně dané společnosti (zmocněná dne 22. 9.) sdělila policii, že provozovateli vozidla není známo, že by vozidlo mělo spojitost s dopravní nehodou, a to ani dne 7. 9. 2017, přičemž vozidlo je dlouhodobě pronajato společnosti HOMEIO SAPIENS s. r. o. Dále soud uvádí, že ani podle něj neměl správní orgán I. stupně či žalovaný důvod činit na provozovatele nový dotaz, a to ohledně

identifikace řidiče daného vozidla v době dané dopravní nehody, neboť je zjevné, že takový dotaz by byl nadbytečný. Jak plyne z obou rozhodnutí správních orgánů, považovaly za jednoznačně prokázané již z důkazů obsažených ve správním spise, že řidičem daného vozidla byl v době dopravní nehody právě žalobce. Důkazy jimi rekapitulované v rozhodnutích (zejména svědecké výpovědi osob přítomných u dopravní nehody, fotodokumentace z místa dopravní nehody atd.) by podle nich zjevně nemohlo vyvrátit ani případné sdělení provozovatele – právnické osoby, která dopravní nehodě nebyla přítomna. V takovém postupu soud neshledal vady či nezákonnosti. Soud uzavírá, že podle něj nedošlo k opomenutí daného důkazu či k nedostatečnému zjištění skutkového stavu; žalovaný v napadeném rozhodnutí příležitostně uvedl, že daný navržený důkaz by nepřinesl nové poznatky a byl by nadbytečný. Na tomto místě je třeba pro žalobce uvést, že správní orgány nejsou povinny provést všechny důkazy účastníkem řízení navržené, avšak jsou povinny se s důkazními návrhy v souladu se zákonem vypořádat, což žalovaný učinil.

43. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že z veřejně přístupného výpisu z obchodního rejstříku a z listin, které žalobce předložil soudu v rámci návrhu o přiznání odkladného účinku žalobě, a z listiny, již předložil správnímu orgánu I. stupně k doložení své dočasné pracovní neschopnosti, vyplývá, že předsedou a místopředsedou tříčlenného statutárního orgánu provozovatele daného vozidla registrační značky [...] jsou od 7. 4. 2006 dosud K. T., tedy matka žalobce, a od téhož data dosud MUDr. P. Š., tedy lékař, jehož jméno nese společnost, která vydala žalobci rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti z 17. 4. 2018. Jedinou jednatelkou společnosti HOMEIO SAPIENS s. r. o. je pak od 9. 2. 2021 rovněž K. T.; v době tvrzeného pronájmu vozidla byl jednatelem Ing. M. Š.
44. Podle názoru soudu se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal i s odvolací námitkou žalobce, podle níž vozidlo řídila jiná osoba (tu žalobce v odvolání nijak neoznačil), která má vozidlo dlouhodobě pronajato a dovezla jej na místo za účelem schůzky v restauraci, kde byl po čtvrt hodině osloven policií. Žalovaný považoval na základě důkazů a dalších podkladů ve správním spise, které rekapituloval, za jednoznačně prokázané, že vozidlo řídil žalobce, a poté, co opouští místo dopravní nehody, byl následně spatřen v daném místě nehody a byl zde ztotožněn svědky a poté i policií na základě fotografií. Žalovaný hodnotil výpovědi svědků jako konzistentní, nerozporné, uvedené bez jakéhokoli zájmu nepravdivě ovlivnit výsledek řízení, a rovněž tyto výpovědi shledal jako odpovídající i dalším podkladům rozhodnutí. Oproti tomu žalobce předestřel v odvolání toliko obecná tvrzení, která navíc ani nijak nedoložil.
45. Obdobnou námitku o jiném řidiči uvedl žalobce ve své žalobě, avšak k ní uvedl zcela nové další skutečnosti, které nepředestřel ve správním řízení, ač je zřejmé, že tak učinit mohl a měl. Zejména poprvé přesně označil jméno a adresu osoby - údajného jiného řidiče vozidla registrační značky [...] v době nehody – K. P., a to s tím, že má vozidlo dlouhodobě pronajato. Dále uvedl odlišné místo události na ulici Fibichova, neboť podle žalobce došlo k události na rohu ulic Fibichova a Odříčkova. Samotný průběh události (dopravní nehody) popsal nově tak, že vozidlo registrační značky [...] přibrzdilo u přechodu pro chodce a poté bylo slyšet troubení a cizí dva muži tvrdili žalobci a panu P., že do jejich vozidla narazilo právě vozidlo řízené panem P. Ke svým novým tvrzením žalobce navrhl i výslech svědka K. P., a důkaz listinami (viz body 6. a 12. výše).
46. Soud má shodně se správními orgány za jednoznačně prokázán průběh události, který je zaznamenán ve správním spise, zejména protokolem o výpovědi dvou svědků při ústním jednání správního orgánu I. stupně dne 4. 4. 2018, fotodokumentací pořízené osobami

jedoucími v době dopravní nehody ve vozidle registrační značky [...], situačním plánkem ze dne 7. 9. 2017 vyhotoveným policií, úředními záznamy o podání vysvětlení ze dne 7. 9. 2017 podaných žalobcem a dále třemi osobami jednoucími v době dopravní nehody ve vozidle registrační značky [...].

47. K závěru žalovaného o věrohodnosti svědků soud uvádí, že jeden ze svědků – poškozený pan T. nepožadoval ve správním řízení náhradu materiální škody na vozidle, a ke škodě na zdraví pana T., ani druhého svědka - pana V., nedošlo. I podle názoru soudu bylo jednoznačně prokázáno, že k průběhu události došlo tak, že ulicí Fibichovou projížděl ve vozidle žalobce jako řidič sám a za ním v jiném vozidle projížděly osoby – pan T., pan V. a pan Pp., přičemž pan T. řídil vozidlo. Následně žalobce vozidlo zastavil a začal couvat s úmyslem zaparkovat; přitom však narazil do vozidla řízeného panem T. Po střetu vozidel na ulici Fibichova (nikoliv tedy na rohu ulic Fibichova a Ondříčkova) vystoupili oba řidiči z vozidel, přičemž poté, co pan T. ukázal žalobci nabourané své vozidlo a sdělil žalobci, že zavolá k dopravní nehodě policii, řekl žalobce, že odjede přeprakovat (své) vozidlo, aby nepřekáželo; žalobce odjel směrem k příčné ulici Pospíšilova. Pan T. zavolal mobilem policii. Poté přijela městská policie a následně Policie ČR, která začala vyšetřovat dopravní nehodu, a následně poté se objevil žalobce u místa dopravní nehody. Pan T., pan V. i pan Pp. v něm poznali řidiče vozidla, které nabouralo do vozidla pana T. couváním. Žalobce jako řidiče daného vozidla i vozidlo samotné ztotožnili nejen svými výpověďmi, ale i pomocí fotosnímků pořízených na mobilní telefon bezprostředně po střetu obou vozidel. Podle těchto fotosnímků ztotožnila žalobce a vozidlo registrační značky [...]i policie u místa nehody, nikoliv tedy v nějaké, nadto žalobcem blíže nespecifikované, restauraci.
48. Soud má shodně se žalovaným za to, že uvedený průběh události nemůže zpochybnit ani tvrzení žalobce, podle něhož pokud by se s vozidlem registrační značky [...] dopustil dopravní nehody a došlo by k události tak, jak bylo popsáno v rozhodnutích, jistě by dané vozidlo policie vypátrala zaparkované v okolí dopravní nehody. Jak plyne ze správního spisu, již do úředního záznamu o podání vysvětlení žalobce dne 7. 9. 2017 uvedl, že daného dne ve večerních hodinách neřídil žádné motorové vozidlo a neví o žádné dopravní nehodě v ulici Fibichova. Dále ze svědecké výpovědi pana T. ze dne 4. 4. 2018 plyne, že poté, kdy žalobci sdělil, že přivolá k dopravní nehodě policii, žalobce „*znervózněl a řekl, že auto přeparkuje, aby nepřekáželo*“, a žalobce odjel z místa pryč. Podle soudu je tak z uvedených úkonů zachycených ve správním spise zřejmé, že cílem odjezdu žalobce z místa dopravní nehody bylo zaparkovat vozidlo registrační značky [...] tak, aby nebylo policií v okolí dopravní nehody nalezeno a nebylo tedy s danou dopravní nehodou nijak spojováno. Nelze proto přisvědčit jeho argumentaci, podle níž nenalezení daného vozidla v okolí místa dopravní nehody nasvědčuje tomu, že přestupek nespáchal.
49. Nevěrohodnost a účelovost žalobcem uvedeného nového tvrzení o průběhu události, a s tím spojená i nadbytečnost jím navržených tří důkazů, pak plyne nejen z výše soudem popsaného prokazaného průběhu dopravní nehody, ale i z dalších dvou skutečností. Za prvé, žalobce tvrdí, že vozidlo řídil K. P., který je má v dlouhodobém pronájmu, což míní prokázat jeho výpovědí a listinou – nájemní smlouvou. Podle písemného sdělení provozovatele vozidla registrační značky [...] ze dne 27. 9. 2017 (str. 24 správního spisu) však dané vozidlo měla v době dopravní nehody v dlouhodobém pronájmu společnost HOMEIO SAPIENS s. r. o., nikoliv tedy K. P. Za druhé, žalobce postupně obsahově měnil svá tvrzení (výpovědi) a současně uvedl zásadní argumentaci na svou obranu až v žalobě. Žalobce má sice právo uvést své námitky a navrhnout důkazy až před soudem, avšak soud

shledal jeho nová žalobní tvrzení jako nevěrohodná (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Soud na podporu svého závěru rekapituluje, že žalobce v den dopravní nehody do úředního záznamu uvedl: *„Ve večerních hodinách jsem neřídil žádné motorové vozidlo a o žádné dopravní nehodě, ke které mělo dojít v Praze 3 v ul. Fibichova nevím“*. V průběhu prvostupňového správního řízení pak žalobce neprojevil žádnou snahu účastnit se úkonů a zejména argumentovat ve věci, ať již osobně nebo písemně.

50. Následně až v doplnění odvolání přdestřel svá první tvrzení týkající se dané události, a to tvrzení obecná a bez předložení důkazů. Každopádně již tato obecná tvrzení v podstatě popřela první tvrzení žalobce v den události, že o žádné dopravní nehodě na ulici Fibichova neví. Žalobce v žalobě nově uvedl zcela konkrétní a detailní popis skutku, a to jak označení údajného jiného řidiče a jeho bydliště, tak místa vyšetřované události dopravní nehody (uvedením odlišného místa) a popisu průběhu události, přičemž poprvé také navrhl provedení důkazů. Tato třetí verze uvedená žalobcem ještě více kontrastuje s jeho první verzí, a nadto oproti druhé jeho verzi došlo k jinému označení místa události. V odvolacím řízení totiž žalobce navazoval na popis skutku uvedený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když uvedl: *„Odvolatel má za to, že údajní poškození jsou provokatéři snažící se poškodit jeho osobu. Způsob, kterým popisují celou událost, se nikdy nestal. Odvolatele dovezl na místo události řidič, který má předmětné vozidlo dlouhodobě v pronájmu! Ten s ním mimo jiné také odjel! Odvolatel s nějakými osobami skutečně mluvil, avšak neví o tom, že by se měla volat policie.“* Žalobce tedy v odvolacím řízení hovořil o shodném místě události, jako je popsáno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nijak nenamítal, že na daném místě se událost vůbec nestala. Oproti tomu v žalobě nově uvádí, že k události došlo na rohu ulic Fibichova a Ondříčkova.
51. Dle názoru soudu je zjevné, že svou verzi průběhu události vykonstruoval žalobce až poté, co mu bylo protiprávní jednání prokázáno a žalobce svým pasivním přístupem v přestupkovém řízení nedosáhl uplynutí promlčecí lhůty u vytýkaných přestupků. Je zřejmé, že žalobce nejdříve zvolil strategii celkového popření účasti na události – dopravní nehodě, ve spojení s pasivním přístupem ve správním řízení, a až poté, kdy mu bylo protiprávní jednání prokázáno, rozhodl se přdestřít „svou“ jinou verzi průběhu dané dopravní nehody, kterou poté „upravoval“. S ohledem na obsahový posun tvrzení žalobce, resp. nekonzistentnost i v základních okolnostech události, považuje soud tvrzení žalobce uvedené v žalobě jako nevěrohodné.
52. Soud se dále zabýval námitkami týkajícími se povinnosti podstoupit orientační či odborné lékařské vyšetření (druhý žalobní bod).
53. Pravomoc Policie ČR vyzvat řidiče vozidla a nařídít mu podstoupení vyšetření ke zjištění, zda řidič není ovlivněn alkoholem, je dána ustanovením § 5 odst. 1 písm. g) a § 124 odst. 12 písm. f) zákona o silničním provozu, resp. § 21 odst. 1 zákona o ochraně zdraví. Formy vyšetření jsou upraveny v zákoně o ochraně zdraví, a sice forma orientačního vyšetření a odborného lékařského vyšetření. Orientační a odborné lékařské vyšetření jsou k sobě v určité hierarchii dané rozdílnou intenzitou zásahu do osobní svobody a tělesné integrity při jejich provádění a nastavené podmínky jejich provedení odpovídají zásadě minimalizace zásahů veřejné moci do sféry jednotlivce (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 5. 2016, sp. zn. 2 As 146/2015, č. 3441/2016 Sb. NSS). Žalobce však v žalobě namítl, že mu policie při výzvě nesdělila, proč má vyšetření vůbec podstoupit, a především namítl, že nebyl povinen je podstoupit, neboť neřídil vozidlo ve specifikované době.

54. K tomu soud uvádí, že námitka žalobce o tom, že by při kontrole policií nevěděl, z jakého důvodu byl vyzván k podstoupení orientačního vyšetření a případně poté i lékařského vyšetření (při splnění zákonných podmínek) je v rozporu s obsahem správního spisu. Z úředních záznamů o podání vysvětlení ze dne 7. 9. 2017, podaných panem T., V. a Pp., tedy osob, které seděly ve vozidle registrační značky [...] v době dopravní nehody, plyne, že poté, co řidič vozidla registrační značky [...] po dopravní nehodě odjel z místa nehody pryč s tím, že zaparkuje své vozidlo jinde, přijela policie, kterou telefonem pan T. přivolal, a následně poté uviděli muže přítomného v blízkosti místa nehody, v němž poznali řidiče vozidla registrační značky [...]. Uvedené sdělili přivolané Policii ČR a ukázali jí fotografii na mobilním telefonu s daným řidičem, kterého vyfotografovali hned po dopravní nehodě. Policie ČR rovněž podle fotosnímku ztotožnila žalobce, a na základě toho jej oslovila a komunikovala s ním. Poté žalobce vyzvala též k podstoupení vyšetření ke zjištění jeho ovlivnění alkoholem. Podle soudu je nadmíru nepravděpodobné, že by příslušníci policie žalobci na místě dopravní nehody nesdělili v rámci komunikace s ním, že byl ztotožněn jako řidič vozidla, jež se mělo střetnout s vozidlem registrační značky [...], a s ohledem na tuto skutečnost jej oslovují a vyzývají k podstoupení daného vyšetření. Ostatně z úředního záznamu o podání vysvětlení žalobcem ze dne 7. 9. 2017 ve 22:45 plyne, že sám žalobce policii uvedl, že odmítá podstoupit vyšetření ke zjištění případného vlivu alkoholu, neboť neřídil vozidlo a neví o žádné dopravní nehodě daného dne na ulici Fibichova. Žalobce tento úřední záznam podepsal a proti jeho obsahu neměl výhrad. Žalobce si tedy podle soudu byl plně vědom toho, z jakého důvodu jej policie vyzvala k podstoupení daného vyšetření. Jeho námitku tak posoudil soud jako neopodstatněnou. Pro doplnění soud poukazuje na výpověď svědka V. ve správním řízení, který vypověděl, že slyšel, jak žalobce policii řekl, že odmítá svoji účast na dopravní nehodě a odmítá provést dechovou zkoušku.
55. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že nebyl povinen vyšetření podstoupit, neboť dané vozidlo neřídil (resp. tvrdil, že je neřídil). Z ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 124 odst. 12 písm. f) zákona o silničním provozu, plyne, že povinnost podrobit se na výzvu orientačnímu či odbornému lékařskému vyšetření má *řidič*, resp. policie může vyzvat k podstoupení vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem právě *řidiče* vozidla. Podle § 2 písm. c) zákona o silničním provozu *řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti*. Podle § 2 písm. a) zákona o silničním provozu *účastník provozu na pozemních komunikacích je každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích*. Citovaná zákonná ustanovení však nelze interpretovat tak, že pod pojmem *řidič* je třeba rozumět toliko osobu, která aktuálně (v daný okamžik) řídí vozidlo, jak by se z výslovného znění zákona jevilo, neboť to by vedlo k absurdním důsledkům. Výzva k podstoupení daného vyšetření může být tedy učiněna vůči řidiči i po ukončení jízdy, avšak je třeba sledovat smysl daných zákonných ustanovení tak, aby na druhou stranu nedošlo k časově neomezené možnosti provádění výzev k podstoupení takového vyšetření (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2012, čj. 2 As 130/2011-63). Výzva nesmí být především projevem libovůle či šikany ze strany policejního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009-65, č. 2063/2010 Sb. NSS). Výzva má tedy dle zdejšího soudu význam tehdy, pokud dané vyšetření přinese a zajistí důkaz o tom, zda vyzvaná osoba, která se *přímým způsobem účastní provozu*, byla či nebyla jako *řidič* pod vlivem alkoholu.
56. Podle zdejšího soudu postupovala Policie ČR v souladu se zákonem, pokud vyzvala žalobce k podstoupení daného vyšetření. Ze správního spisu totiž podle soudu plyne

jednoznačná věcná souvislost mezi postupem Policie ČR při vyšetřování dané dopravní nehody a výzvou Policie ČR vůči žalobci. Ze správního spisu je zřejmé, že podle názoru policie byl v daný moment žalobce ztotožněným (a tedy i nanejvýš pravděpodobným) řidičem vozidla registrační značky [...], které se mělo dle jejich zjištění střetnout při couvání s vozidlem registrační značky [...]. Ze správního spisu plyne, že všechny tři osoby, které byly ve vozidle registrační značky [...] při dopravní nehodě, označily Policii ČR vozidlo i řidiče, které mělo do jejich vozidla narazit, a to svou výpovědí i fotografickými snímky na mobilním telefonu. Následně i policie podle jimi předložených fotosnímků ztotožnila žalobce i dané vozidlo registrační značky [...]. Podle policie tak byl žalobce v době jejich vyšetřování nehody na místě samém jediným možným a v té době jednoznačně doloženým řidičem daného vozidla. Postup policie tedy nebyl podle soudu projevem svévole či šikany. Naopak bylo povinností příslušníků policie činit v daný moment všechny nezbytné zákonné úkony k zajištění důkazních prostředků, a to včetně těch týkajících se případného vlivu alkoholu u obou řidičů předmětných dvou vozidel (pan T. dechovou zkoušku podstoupil s negativním výsledkem). Nelze přisvědčit žalobci v tom, že by měl povinnost podstoupit dané orientační či lékařské vyšetření pouze tehdy, pokud sám uzná, že byl v době dopravní nehody skutečně řidičem vozidla. Pokud by povinnost podstoupení vyšetření závisela jen na názoru vyzvané osoby, vedlo by to k absurdním důsledkům.

57. Do úředního záznamu o podání vysvětlení žalobce neuvedl žádnou okolnost, pro kterou by výsledek vyšetření na přítomnost alkoholu u něj zcela postrádal vypovídací hodnotu (žalobce toliko tvrdil, že neřídil žádné vozidlo a proto odmítá podstoupit dané vyšetření). Podle názoru soudu tak časové údaje vyplývající ze správního spisu svědčí o tom, že výzvu k danému vyšetření učinila policie vůči žalobci po uplynutí něco přes 10 minut od jeho opuštění místa dopravní nehody, proto jde o dostatečně krátkou časovou souvislost na to, aby výsledek případného vyšetření měl ve věci vypovídací hodnotu. Pokud žalobce v doplnění odvolání, a následně v žalobě uváděl, že z místa dopravní nehody odešel do restaurace, kde jej po čtvrt hodině oslovila policie, jde podle soudu o tvrzení zcela účelové. Účelem tohoto vykonstruovaného tvrzení je dle názoru soudu zpochybnit, že by provádění daného vyšetření u žalobce mělo vypovídací hodnotu (z důvodu případného pití alkoholu v restauraci).
58. Soud předně poukazuje na to, že podle správního spisu policie nepátrala po žalobci v restauracích v okolí místa dopravní nehody, ani jej tam neztotožňovala, nýbrž žalobce sám se na místo nehody vrátil, a tam byl i ztotožněn. Dále pak soud poukazuje na to, že s ohledem na věrohodné výpovědi svědků a na další časové údaje dle správního spisu, žalobce by ani nemohl být v restauraci 15 minut do doby jeho ztotožnění (ke kterému však došlo v místě nehody, nikoliv v restauraci), neboť žalobce byl řidičem vozidla a poté, co odjel z místa nehody, musel nejdříve vozidlo někde zaparkovat (a to tak, aby nebylo poté objeveno policií), a poté se mohl vrátit teprve k místu nehody. Na uvedené úkony přitom měl toliko něco přes 10 minut (lze racionálně odhadovat tedy 15 minut), proto nemohl po shodný čas pobývat v restauraci. Nad rámec pak soud poukazuje na obsah svědeckých výpovědí pana T. a pana V., z nichž plyne, že podle pana V. se po dopravní nehodě, a to ještě před odjezdem s vozidlem z ulice Fibichova, žalobce „*potácel*“, a podle pana T. byl žalobce v obě dopravní nehody „*pod vlivem alkoholu*“.
59. Závěrem soud dodává, že v daném případě nebyla vůbec podstatná zákonem zakotvená fikce osoby pod vlivem alkoholu dle § 20 odst. 2 zákona o ochraně zdraví, neboť ta by byla

podstatná toliko z hlediska jiné přestupkové skutkové podstaty [§ 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu].

60. Soud se následně zabýval námitkami, podle kterých bylo žalobci znemožněno účastnit se ústního jednání a výslechu svědků, jakož i seznámit se s obsahem správního spisu a vyjádřit se k němu (třetí žalobní bod).
61. Soud uvádí, že zákon o odpovědnosti za přestupky stanoví možnost provést ústní jednání bez přítomnosti obviněného za podmínek, kdy je řádně předvolán, avšak nedostaví se *bez náležité omluvy* nebo *dostatečného důvodu* (závažného důvodu), přičemž omluva musí být *bezodkladná*. Podmínkami náležité omluvy se opakovaně zabývala i judikatura správních soudů, přičemž dle ustálené judikatury: (i) obviněný se musí omluvit neodkladně, (ii) v omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje, (iii) důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2013, sp. zn. 6 As 25/2013).
62. Ze správního spisu plyne, že v projednávané věci správní orgán I. stupně žalobce řádně předvolal na ústní jednání na den 4. 4. 2018, což ani žalobce nezpochybňuje. Žalobci bylo předvolání doručeno 9. 3. 2018. Žalobce zaslal omluvu své neúčasti při jednání z důvodu *“dlouhodobé pracovní nepřítomnosti v hlavním městě Praze”*, a to poštovní přepravou dne 29. 3. 2018 (doručena byla 4. 4. 2018) a elektronicky dne 3. 4. 2018 (doručena byla 3. 4.). Správní orgán I. stupně provedl ústní jednání bez přítomnosti žalobce, včetně výslechu dvou svědků a provedení dokazování, a konstatoval opožděnost omluvy žalobce.
63. Soud pro stručnost odkazuje na popis průběhu správního řízení výše v bodech 14. až 17. Žalovaný vyhodnotil danou omluvu žalobce tak, že nebyla náležitá, neboť tvrzený důvod dlouhodobé pracovní nepřítomnosti nebyl doložen. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že v takovém případě postupoval správní orgán I. stupně v souladu se zákonem, pokud provedl dne 4. 4. 2018 ústní jednání bez přítomnosti žalobce. Omluva žalobce z nařízeného jednání byla zcela obecná a tvrzení v ní uvedené nebylo nijak doloženo. Soud se také ztotožňuje se závěrem, že nešlo o omluvu bezodkladnou. Důvody omluvy byly údajně pracovní, avšak z ničeho neplyne, že by o těchto pracovních důvodech nevěděl žalobce již dříve. Současně je ze správního spisu zřejmé, že žalobce (advokát) koresponduje elektronicky, zatímco zásilku s omluvou zaslal dne 29. 3. 2018 poštovní přepravou, u níž je obecně známo, že doba doručování je oproti elektronické korespondenci z povahy věci delší, a teprve dne 3. 4. zaslal omluvu rovněž elektronicky. Konečně soud konstatuje, že ohledně zákonných požadavků na případnou omluvu z jednání byl žalobce rozsáhle poučen v předvolání ze strany správního orgánu I. stupně (náležitost omluvy, bezodkladnost zaslání omluvy, důležitost/závažnost důvodů, prokazatelnost důvodů), a to včetně výslovného upozornění, že jako omluva obecně nejsou akceptovány úkony výkonu povolání či zaměstnání a pracovní aktivity. Soud tedy uzavírá, že žalobce se svým postupem sám připravil o možnost účasti při ústním jednání dne 4. 4. 2018, a tedy i účasti při výslechu svědků.
64. Žalobce v žalobě i předtím v doplnění odvolání namítal, že došlo nenadále ke změně důvodu jeho neúčasti při jednání dne 4. 4. 2018, neboť byl od 3. 4. uznán dočasně práce neschopným, což doložil rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti v rámci své omluvy z druhého ústního jednání nařízeného správním orgánem I. stupně na den 22. 5. 2018, což ze zdravotních důvodů nemohl učinit dříve. Soud se proto zabýval tím, zda by

uvedené okolnosti mohly zhojit nedostatky první omluvy žalobce z jednání na den 4. 4. 2018, a zda tedy měl žalovaný k těmto okolnostem uvedeným v odvolání přihlídnout.

65. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl předvolán na uvedené druhé ústní jednání, které se mělo konat 22. 5. 2018, přípisem z 12. 4. 2018, přičemž omluvu své neúčasti z daného druhého jednání zaslal elektronicky dne 18. 5. 2018 a doložil k ní rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vydané dne 17. 4. 2018; počátek pracovní neschopnosti žalobce byl stanoven od 3. 4. 2018 (tj. zpětně), přičemž v této listině je uveden jediný termín stanovené kontroly lékařem na den 27. 4. 2018.
66. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že omluva žalobce zasláná správnímu orgánu I. stupně dne 18. 5. 2018 a doložená uvedeným rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 17. 4. 2018 nemohla zhojit nedostatky první omluvy ve vztahu k ústnímu jednání konanému dne 4. 4. 2018. Předně žalovaný správně uvedl, že tuto druhou omluvu nezaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně bezodkladně (byť dodatečně). I podle soudu žalobce před správními orgány nijak konkrétně netvrdil, ani nijak nedoložil, že by nemohl danou omluvu s kopií rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti zaslat elektronicky správnímu orgánu I. stupně dříve, než 18. 5. 2018. Z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti také neplyne, že by žalobce měl až do 18. 5. 2018 takovou zdravotní indispozici, která by mu znemožnila odeslat elektronickou omluvu. Naopak, z této listiny vyplývá, že žalobce se měl dne 27. 4. 2018 dostavit na kontrolu k lékaři; návštěva lékaře přitom jistě není méně namáhavý úkon než odeslání elektronické omluvy z domova. Žalobce v prvním doplnění odvolání toliko uvedl, že byl 3. 4. 2018 hospitalizován a následně byl v dočasné pracovní neschopnosti, přičemž z důvodu zdravotního stavu nemohl vyrozumět správní orgán I. stupně dříve. Ani podle soudu však žalobce nepředestřel v odvolacím řízení takové konkrétní tvrzení, natož důkazy, z nichž by bylo zřejmé, v jakém časovém intervalu byl žalobce vlastně hospitalizován (byť se správní orgány mohly domnívat, že k ukončení hospitalizace došlo 17. 4. 2018, kdy praktický lékař vystavil žalobci rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti), a jaký byl vlastně charakter indispozice, která žalobci údajně znemožňovala i v průběhu dočasné pracovní neschopnosti následující po ukončení hospitalizace odeslat elektronickou omluvu dříve než 18. 5. 2018.
67. Současně má soud také za to, že odvolací a žalobní argumentace o změně důvodu absence žalobce na jednání konaném dne 4. 4. 2018, má jen dodatečně účelově zhojit nedostatky omluvy první. Tato účelová argumentace žalobce však neodpovídá reálnému průběhu událostí. Jak soud uvedl již výše, žalobce zaslal svou první omluvu z pracovních důvodů dne 29. 3. 2018 a rovněž dne 3. 4. 2018, tedy v den, od kterého byl žalobce (zpětně) uznán dočasně práce neschopným a od kterého byl dle svého tvrzení v odvolacím řízení i v žalobě hospitalizován. Již z této první omluvy a jejího odesílání je zřejmé, že i pokud by byl žalobce zdravý, na ústní jednání by se následující den 4. 4. 2018 nedostavil (právě kvůli jím tvrzeným pracovním důvodům). Současně, druhá omluva žalobce, k níž bylo přiloženo rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 17. 4. 2018, a kterou žalobce sepsal a zaslal dne 18. 5. 2018, byla dle svého obsahu určena právě jako omluva z druhého ústního jednání konaného dne 22. 5. 2018, nikoliv tedy z předchozího jednání konaného dne 4. 4. 2018.
68. Žalobce v žalobě poprvé tvrdí, že jeho hospitalizace trvala od 3. 4. 2018 do 11. 4. 2018, a poté další jeho hospitalizace trvala od 22. 4. 2018 do 3. 5. 2018. Předně soud k tomu uvádí, že sdělení těchto skutečností mělo místo před správním orgánem I. stupně, případně poté

před žalovaným. Uvedení těchto skutečností až v žalobě rozhodně není podle soudu *bezodkladnou* omluvou ve smyslu § 59 správního řádu. Nadto uvedené termíny hospitalizací nevypovídají ani ve fázi žalobního řízení nic o tom, z jakého důvodu konkrétně nemohl žalobce po návratu domů z nemocnice zaslat správnímu orgánu I. stupně dodatečnou omluvu z jednání konaného dne 4. 4. 2018, a to před 18. 5. 2018. S ohledem na uvedené soud opakuje, že neprováděl dokazování nově předloženými listinami k žalobě, a sice kopií propouštěcí zprávy VFN v Praze, kliniky tuberkulózy a respiračních nemocí, o jeho hospitalizaci 3. – 11. 4. 2018, a kopií Propouštěcí zprávy VFN v Praze, kliniky tuberkulózy a respiračních nemocí, o jeho hospitalizaci 22. 4. – 3. 5. 2018. Soud k tomu doplňuje, že žalobce tyto dva dokumenty jako důkazy předložil až k žalobě, avšak nijak nevysvětluje, a ani se z ničeho nepodává, z jakého důvodu nemohl tyto dokumenty předložit již ve správním řízení. Ze správního spisu je zjevné, že žalobce se správním orgánem I. stupně elektronicky komunikoval od 18. 5. 2018, a poté dne 17. 9. 2018, avšak v dané dny, ani poté, správním orgánům tyto listiny na podporu své omluvy z úkonů nezaslal.

69. Soud považuje za nedůvodnou i žalobcovu námitku, podle níž pokud správní orgány nepovažovaly žalobcem doloženou pracovní neschopnost za dostatečnou omluvu, měly jej vyzvat k doplnění. Předně je povinností žalobce jako účastníka řízení (obviněného) se z úkonu náležitě a včas omluvit, o čemž byl řádně a podrobně poučen ve všech předvoláních ze strany správního orgánu I. stupně (předvolání z 5. 3. 2018, 12. 4. 2018 a 19. 7. 2018). Nadto lze u žalobce, jako advokáta, předpokládat i dobré právní povědomí a znalost institutu řádné a včasné omluvy z jednání (úkonu) soudu či správního orgánu. Správní orgán I. stupně neměl důvod žalobce vyzývat k doplnění jeho tvrzení o dočasné pracovní neschopnosti ve vztahu k ústnímu jednání konanému dne 4. 4. 2018. Druhé ústní jednání nařízené na 22. 5. 2018 pak správní orgán I. stupně nekonal a reagoval na žalobcem dne 18. 5. 2018 zaslanou omluvu s doložením rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 17. 4. 2018 tak, že dopisem z 19. 7. 2018 předvolal žalobce na v pořadí třetí ústní jednání na den 15. 8. 2018. Ze správního spisu tak jasně plyne, že žalobcem doložené rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 17. 4. považoval správní orgán I. stupně za dostatečnou omluvu z jednání nařízeného na 22. 5., proto neměl ani důvod žalobce vyzývat k doplnění dalších tvrzení ohledně dané dočasné pracovní neschopnosti, jak namítá žalobce. Konečně z posledního jednání nařízeného na den 15. 8. 2018 se žalobce nijak neomluvil, a to ani dodatečně. Tedy rovněž zde neměl správní orgán I. stupně důvod vyzývat žalobce k doplnění nějakých tvrzení ohledně dočasné pracovní neschopnosti žalobce.
70. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, dle níž mu bylo znemožněno seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobce v žalobě předně konstatoval, že se řádně omluvil dne 8. 2. 2019 faxovou zprávou, a to z důvodu kolize daného termínu s jeho pracovním jednáním - s dlouhodobě plánovaným školením mimo území hl. m. Prahy. Poukázal však rovněž na svou pracovní neschopnost trvající od 25. 3. 2019 do podání žaloby a na hospitalizaci od 27. 3. do 4. 4. 2019.
71. S odkazem na § 36 odst. 3 správního řádu soud uvádí, že smyslem daného pravidla je umožnit účastníkovi (obviněnému) po ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí seznámit se s nimi a případně uplatnit své výhrady a procesní návrhy; uvedené právo účastníka je třeba chápat jako možnost danou v závěrečné fázi správního řízení před vydáním rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04,

nebo rozsudky NSS ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. 5 As 24/2009, a ze dne 26. 2. 2010 sp. zn. 8 Afs 21/2009).

72. V projednávané věci byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván, aby se seznámil s podklady rozhodnutí dne 18. 9. 2018. Žalobce zaslal elektronicky dne 17. 9. 2018 omluvu (datovanou 14. 9. 2018) s tím, že se stanovený den nemůže dostavit z důvodu dlouhodobé pracovní neschopnosti, kterou nijak nedoložil; žalobce požádal o jiný vhodný termín daného úkonu. Správní orgán I. stupně jej znovu vyzval dopisem z 25. 1. 2019 k možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, a to v termínu 20. 2. 2019; žalobci byla výzva doručena prostřednictvím datové schránky dne 28. 1. 2019. Dle obsahu správního spisu žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a ani se z daného úkonu stanoveného na 20. 2. 2019 neomluvil. Žalobce oproti tomu v žalobě tvrdí, že se řádně omluvil faxovou zprávou dne 8. 2. 2019, a to z pracovních důvodů, resp. pro účast na školení.
73. Soud však dospěl shodně se správními orgány k závěru, že žalobci byl dán dostatečný prostor seznámit se s podklady rozhodnutí. Tohoto práva žalobce nevyužil. Soud konstatuje, že omluva formou faxové zprávy se ve správním spisu nenachází. Dále soud konstatuje, že tuto námitku žalobce poprvé uplatnil až v řízení o žalobě, přestože již z rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu muselo být zřejmé, že tento orgán o údajně zaslané omluvě nevěděl (viz odůvodnění rozhodnutí na str. 2 a 3, kde správní orgán I. stupně výslovně konstatoval, že žalobce se bez omluvy nedostavil k seznámení s podklady rozhodnutí). Soud konečně také konstatuje, že žalobce nepředložil tuto údajnou omluvnou listinu ani k žalobě, přestože zpráva zasílaná faxem předpokládá svůj originál. Soud k tomu rovněž doplňuje, že ze správního spisu se nepodává žádná snaha žalobce seznámit se s obsahem správního spisu ani v jiný jakýkoliv termín, přestože byl již na počátku přestupkového řízení poučen o tom, že má právo nahlížet do správního spisu v průběhu celého správního řízení. Žalobce si musel být současně již po první výzvě učiněné dle § 36 odst. 3 správního řádu. plně vědom, že správní spis obsahuje již všechny podklady rozhodnutí a může se tedy od daného data seznámit se zcela kompletním spisovým materiálem před vydáním rozhodnutí.
74. Pokud žalobce poukazuje ve vztahu k této své námitce na svou pracovní neschopnost od 25. 3. 2019, či hospitalizaci od 27. 3. 2019, tyto skutečnosti podle soudu nemají vliv na závěr, že žalobce byl řádně vyzván, aby se seznámil s obsahem správního spisu v termínu 20. 2. 2019 s tím, že má možnost se k němu vyjádřit, avšak z daného úkonu, jenž časově předcházela jeho tvrzené pracovní neschopnosti a hospitalizaci, se řádně a včas neomluvil.
75. Zcela závěrem soud k danému žalobnímu bodu, týkajícímu se otázky omluv z úkonů prováděných správním orgánem I. stupně, uvádí, že soud má pochopení pro nelehkou zdravotní situaci žalobce, avšak podle soudu správní orgán I. stupně poskytl žalobci široký prostor pro uplatnění jeho práv, který žalobce sám nevyužil. Ze správního spisu se nepodává žádná aktivita žalobce v podobě kontaktování správního orgánu, v jakých termínech by se žalobce mohl dostavit k ústnímu jednání či seznámení se se správním spisem. Naopak žalobce se z úkonů správního řízení opakovaně omlouval a nadto opožděně a nikoliv náležitě (omluvy nekonkretizoval, nedokládal, neuváděl závažné důvody absence); toliko ve svých podání obecně požadoval účast na úkonech.
76. Tatonámitka je tak dle názoru soudu nedůvodná a jeví se spíše účelová.

77. Soud se zabýval i námitkami uvedenými žalobcem proti uloženým trestům (čtvrtý žalobní bod).
78. Žalobce předně namítl, že postoj vůči němu je ze strany žalovaného zaujatý, což dovozuje z toho, že žalovaný vydal rozhodnutí ke konci promlčecí lhůty vytýkaných dvou přestupků, a z toho, že se žalovaný vyslovil o možnosti uložit žalobci trest přísnější. Tuto námitku zhodnotil soud jako zjevně nedůvodnou. Podle soudu ze skutečnosti, že žalovaný rozhodne o podaném odvolání ke konci promlčecí lhůty stíhaného přestupku, nelze dovozovat existenci podjatosti oprávněné úřední osoby žalovaného. Z této skutečnosti podle soudu neplyne poměr oprávněné úřední osoby žalovaného k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, resp. neplyne z ní zájem oprávněné úřední osoby žalovaného na výsledku řízení ve smyslu § 14 správního řádu. Naopak, správní orgány jsou povinny postupovat bez průtahů tak, aby zjištěný přestupek byl pokud možno projednán do konce uplynutí zákonem stanovené promlčecí lhůty. Ani vyslovení názoru žalovaného o tom, že v daném případě by bylo možno uložit pachateli přísnější trest, nenasvědčuje nezákonné zaujatosti oprávněné úřední osoby vůči žalobci. Vyslovení takového názoru může naopak podle soudu pozitivně korigovat činnost prvostupňových správních orgánů do budoucna a napomáhat i naplňování zásady dle § 2 odst. 4 správního řádu, v daném případě je však především součástí podrobného zdůvodnění uložení konkrétní sankce žalobci, kterým správní orgán zaznamenal své úvahy, že přestože měl možnost žalobci uložit i trest přísnější, neučinil tak s ohledem na další okolnosti tohoto konkrétního případu.
79. Žalobce dále namítl, že se správní orgány vůbec nazabývaly následky trestu zákazu činnosti pro výkon povolání žalobce, přestože podle žalobce mu daný trest znemožňuje řádný výkon jeho povolání, a to navíc v nepřiměřené míře. Ani tuto námitku nehodnotil soud jako důvodnou. Soud prostudoval předložený správní spis a zjistil, že žalobce ve správním řízení v tomto smyslu nijak neargumentoval; tj. neuvedl, že by mu případně uložený trest zákazu řízení motorových vozidel znemožnil výkon jeho povolání. Po sdělení právní kvalifikace stíhaného skutku, pro které bylo přestupkové řízení s ním zahájeno, si přitom musel být (o to víc jako advokát) vědom, jaký druh trestu, a jaké rozpětí trestu zákazu činnosti zákon pro stíhané přestupky stanoví. Správní orgán I. stupně se tedy podle soudu neměl důvod zabývat otázkou zásahu uloženého trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel do výkonu povolání žalobce. V postupu správního orgánu I. stupně tedy soud, shodně se závěry žalovaného, neshledal vadu či nezákonnost.
80. Žalovaný se pak s touto námitkou vypořádal v rámci odvolacího řízení tak, že je vágní a žalobce nijak neupřesnil, jakým způsobem by výkon daného trestu ohrozil výkon jeho povolání, proto se žalovaný danou námitkou nebude zabývat. Na uvedené vypořádání žalobce ve své žalobě nijak nereaguje, toliko opětovně uvádí námitku obdobného znění, že se správní orgány nazabývaly následky zákazu činnosti pro jeho povolání, kdy je mu v podstatě znemožněn řádný výkon povolání. Soud konstatuje, že žalobce i v žalobě uvádí jen obecnou námitku, z níž neplyne, jakým způsobem by uložený trest zákazu řízení motorových vozidel měl žalobci výkon povolání advokáta přímo *znemožnit*. Soud proto shledal tuto obecně formulovanou a nikdy nekonkretizovanou námitku žalobce nedůvodnou.
81. Jako nedůvodnou posoudil soud také námitku, že uložený trest zákazu činnosti (a případně i trest pokuty) je nepřiměřený k vytýkaným přestupkům, resp. že uložené tresty nebyly řádně odůvodněny. Soud připomíná, že žalobce byl uznán vinným za dva přestupky, přičemž trest mu byl ukládán za užití § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy dle

sazeb stanovených jen za jeden ze stíhaných dvou přestupků. Žalovaný v této souvislosti poukázal na přítěžující okolnost souběhu přestupků dle § 40 písm. b) správního řádu. Žalovaný hodnotil i počet záznamů žalobce v registru řidičů, z čehož dovodil patrný despekt žalobce k pravidlům silničního provozu. Již správní orgán I. stupně hodnotil i povahu a závažnost stíhaných přestupků. Jako polehčující okolnost pak žalovaný označil menší frekventovanost ulice Fibichova v nočních hodinách a skutečnost, že nedošlo ke škodě na zdraví. Správní orgány uložily žalobci tresty v nejnižší možné míře zákonem stanoveného rozpětí, a sice pokutu 25.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Takové odůvodnění uložených trestů považuje soud za dostatečné a zcela přezkoumatelné. Správní orgány nepoukázaly toliko na zákonná kritéria ukládání trestů dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž uvedly konkrétní skutečnosti, které je vedly při úvaze o trestu. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 10. 11. 2020, čj. 9 As 224/2020-47: *„Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 37 a 38 zákona o přestupcích jsou demonstrativní. Není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich.“* Správní orgány přitom v posuzované věci nepřekročily ani zákonné meze správního uvážení a stanovily žalobci tresty v přiměřené výši.

V. Závěr a náklady řízení

82. Na základě všech shora uvedených skutečností se soud neztotožnil se žádnou z žalobních námitek, proto žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
83. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. V případě úspěšného žalovaného pak žádné náklady v řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho

internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 31. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně